

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασιν τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰς νέος θρίαμβος. Τὸ πένθος. — Δακτυλίδια Β'. (μετάφρ. δος Μ. Νικολαΐδου). — Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν Γυναικῶν (ἐπιμ. τοῦ Ἐλβετοῦ καθηγητοῦ κ. M. Hilty). — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἰωσσολογικὴ αὐτογραφία Παύλου Νιρβάνα. — Χωρὶς ὄνομα. Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. Δι' ἐν φύλλον Ρόδου (Φογατσάρα).

ΕΙΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ἄν καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ὁ νέος αὐτὸς γυναικεῖος θρίαμβος, ὅμως δίδει τὸ μέτρον νέας ὑπεροχῆς τῆς γυναικῆς καὶ ἀνοίγει ὠραίους ὀρίζοντας δράσεως εἰς τὸ φύλον μας. Διότι ἔως τώρα καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀκόμη αἱ γυναῖκες ἤρκοοντο νὰ διακρίνωνται ὡς ἐπιστήμονες, ὡς καλλιτέχνιδες, ὡς ὑπάλληλοι, χωρὶς διόλου νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, τὰς πλήρεις εὐθυνῶν καὶ κινδύνων, αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν τὰ ἑκατομμύρια τῶν βασιλέων τοῦ χρυσοῦ.

Ἀπὸ τώρα ὅμως αἱ γυναῖκες ἀφίνουν τοὺς θρόνους τῆς πολυτελείας, τὰς ὁποίας ἵδρυσεν εἰς αὐτάς ἡ ἀνδρική ἐπιχειρηματικότης, καὶ κατέρχονται αὐτοπροσώπως εἰς τὸν ἀγῶνα, φιλοδοξοῦσαι νὰ μὴ ὀφείλουν εἰς κανένα τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐμάρειαν τῶν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη φαίνεται ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ τῆς ὕλικης ἀνεξαρτησίας ἐβασάνιζε τὰς πλουσίας γυναῖκας τῆς Ἀμερικῆς, αἱ ὁποῖαι εὗρισκαν ὅτι οἱ ἐπιχειρηματικαὶ ἦσαν ἄδικοι πρὸς τὰς ἐργάτιδας. Προέβησαν λοιπὸν εἰς ἵδρυσιν τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν, τοῦ ὁποῦ Προέδρον μὲν ἐξέλεξαν τὴν ἑκατοντούτιδα περίπου προταγωνίστριαν τοῦ γυναικείου ζητήματος κ. Σωσάνν Ἄντον, ἀντιπρόεδρον δὲ

τὴν διευθύνουσαν τὴν Ἀμερικανικὴν καὶ Αὐστραλικὴν ἀτμοπλοικὴν ἐταιρείαν κ. Ἐμμαν Σπόνερ.

Ἐκτοτε ὁ Σύνδεσμος τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν κατάρθωσε πολλὰ ὑπὲρ τῆς ἐργάτιδος, ἡ ὁποία σήμερον μισθοδοτεῖται ἀναλόγως μὲ τὰς ἐργασίμους ὥρας, καὶ ὄχι ὡς γυνὴ μὲ ἡμερομίσθιον κατώτερον τοῦ ἀνδρικοῦ. Πλὴν τούτου ὁ Σύνδεσμος τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν κατάρθωσε, ὅπως ὄλαι αἱ σύζυγοι μεθύσων ἀνηρῶν καὶ ἀέργων ἀνδρῶν διορίζωνται εἰς τὰς θέσεις τούτων, ἐξασφαλίζουσαι τὸν ἄρτον τῶν παιδιῶν τῶν.

Αἱ πρὶν θεωρούμεναι ὡς ἀποκλειστικαὶ θέσεις διὰ τοὺς ἄνδρας, ἤρχισαν τῆ ἐπεμβάσει τῶν συζύγων τῶν μεγάλων ἐπιχειρηματιῶν, νὰ δίδονται καὶ εἰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τοιούτοτρόπως ἐπεδόθησαν καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἐπιστήμας.

Ἡ ἀντιπρόεδρος κ. Σπόνερ ὡς διευθύντρια τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρείας κατάρθωσε νὰ διορίσῃ εἰς πολλὰ ἀτμόπλοια γυναῖκας πλοίαρχους, φροντιστάς, μηχανικούς καὶ ναύτας ἐπὶ τῆς καθαριότητος. Τόσον δὲ ἐπέτυχεν ὁ νεωτερισμὸς οὗτος, ὥστε εἰς τὰ ὑπὸ γυναικῶν διοικούμενα καὶ ὑπηρετούμενα πλοῖα ἡ τάξις, ἡ καθαριότης, ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ οἰκονομία ὑπῆρξε πολὺ ἀνωτέρα τῶν ὑπὸ ἀνδρῶν διοικουμένων.

Σήμερον ὁ γυναικεῖος σύνδεσμος τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν ἦρε νέον θρίαμβον διὰ τοῦ διορισμοῦ τῆς ἀντιπροέδρου του κ. Καίρμαν Σπόνερ, ὡς διευθυντρίας τοῦ μεγάλου σιδηροδρόμου τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἡ κ. Σπόνερ διαδέχεται εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της, ὄχι μόνον ὡς κάτοχος τῶν περισοτέρων μετοχῶν τῆς ἐταιρείας, ἀλλ' ἰδίως ὡς προσωπικότης διοικητικῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ ἀκμὴ καὶ ἡ πρόοδος τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Ἀτμοπλοικῆς ἐταιρείας.

Τὸν διορισμὸν τῆς νέας διευθυντρίας ἐπηκολούθησεν ὕψωσι τῶν τιμῶν τῶν μετοχῶν τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὸ χρηματιστήριον, τὴν φάνηται, οἱ μέτοχοι τρέφουν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν διοικητικὴν ἰκανότητα καὶ ὑπεροχὴν τῆς. Ἀλλὰ καὶ αἱ μετοχαὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν ὑψώθησαν ἀμέσως, διότι μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν θέσιν τῆς ἡ. Σπόνερ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ εὐρύνη πολὺ τὸν κύκλον τῆς γυναικείας ἐργασίας καὶ θὰ ἀνοίξῃ νέα στάδια διὰ τὰς ἐργαζομένας γυναῖκας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ διορισμοῦ τῆς κ. Σπόνερ, ἡ γνωστὴ ῥήτωρ καὶ τῶς πρόεδρος τῆς Διεθνῆς Ἐνώσεως τῶν Γυναικῶν κ. May-Wright-Sewal ὠμίλησεν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου περὶ τῶν καθηκόντων τῶν πλουσίων γυναικῶν καὶ ἐξῆρε τὴν αὐταπάρνησιν τῆς κ. Σπόνερ, ἡ ὁποία ἂν καὶ σύζυγος ἑκατομμυριούχου, κατήλθεν ὅμως νεωτάτῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐργασίας, ὅχι ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ βοηθήσῃ τὰς ἐργαζομένας καὶ ἀναξιοπαθεῖς γυναῖκας τοῦ λαοῦ.

Ἐπὲρ τὰς χιλιάς γυναικας, εἶπεν ἡ κ. Sewal, ὀφείλου τὸν ἄρτον τῶν εἰς τὴν κ. Σπόνερ, ἡ ὁποία ὅμως προέβη εἰς τοὺς διορισμοὺς αὐτοὺς κατόπιν διαγωνισμῶν καὶ ὄχι ἐνδίδουσα εἰς πολιτικὰς πιέσεις. Καὶ ὅπως ἀπὸ τὰς γυναῖκας αὐτὰς ὑπάρχουν χιλιάδες οἰκογένειαι, ἐγκαταλειμμέναι, αἱ ὁποῖαι ἐσώθησαν, χάρις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας τῆς. Τὸ παράδειγμα τῆς κ. Σπόνερ εἰλκυσσε καὶ ἄλλας πλουσίας γυναῖκας, εἶπεν ἡ κ. Sewal καὶ σήμερον μετὰ τὸν νέον θρίαμβόν τῆς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ προσηλυτισθῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς εὐεργετικῆς ἐργασίας, πολλὰ ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μόνον προορισμὸν τῶν εἰς τὴν ζῶην νομίζουν νὰ δαπανοῦν εἰς ἀδάμντας, αὐτοκίνητα, ἄνθη καὶ μετὰξὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνδρῶν τῶν.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ

Εἰς μέγας βασιλεὺς ἀπέθανε! Μέγας ὄχι ὡς κατακτητῆς καὶ στρατηλάτης ξένων κτήσεων, ἀλλ' ὡς πατὴρ τῆς Εὐρώπης ὅλης, ὡς ἰδρυτῆς εἰρηνικῶν βασιλείων καὶ αὐτοκρατοριῶν, ὡς ἡγέτης ἐξ αἰμάτος ὄλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἐὰν ἡ ἐκ τῶν τίτλων δόξα κάμνει εὐτυχὴ τὸν ἄνθρωπον, βεβαίως ὁ γενάρχης τῶν αὐτοκρατόρων καὶ βασιλέων ὑπῆρξεν εὐτυχῆς.

Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε τόσον ἡσυχος καὶ εἰρηνικός, ὅσον καὶ ἡ ζῶή του. Μεθ' ὅσον ταχύτητα καὶ εὐκολίαν ἐδέχετο στέμματα καὶ σκῆπτρα βασιλικὰ διὰ τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους του, μετὰ τὴν ἰδίαν ἐδέχθη καὶ τὸν θάνατον. Μόλις ἔλαθε τὸν κόπον νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξέπνευσε. Οὕτε πόνου, οὔτε ἀγωνίας, οὔτε ἀσχημὰ θανάτου.

Ὁ θάνατός του ἔδωκε τὸ σύνθημα εἰς ἕνα πένθος πᾶνδημον. Εἰς μίαν ἀκριβῶς στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη ὅλη, ἐπίσημος καὶ μὴ, διασκεδάζει, πανηγυρίζει, ἐορτάζει, ἢ εἰδήσεις τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σταματήσῃ τὴν ζῶην τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐορτῶν. Αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Αὐλαὶ πενθοῦν ὅλοι, αἱ διπλωματικαὶ αἰθούσαι κλείουσι τὰς θύρας τῶν καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Εὐρώπης ἡ ἐπίσημος ζῶή καὶ κίνησις τῶν ἀπόκρουε ἀνακόπεται.

Ἡ Ἑλλάς πενθεῖ καὶ αὐτὴ τὸν θάνατον τοῦ γηραιοῦ

πάππου τῆς. Τὰ ἐρυθρὰ φράκα καὶ τὰ ὠραία ἔξωμα φορέματα καὶ οἱ ἀδάμντες κλείονται εἰς τὰ ἐμαῖα δι' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον. Καὶ μόνον οἱ χορευταὶ καὶ αἱ χορεύτριαι δὲν λυποῦνται. Διότι κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη ὁ χορὸς χρεωκοπεῖ. Οἱ παλαιοὶ χορευταὶ διὰ λόγους ἡλικίας ἀποσύρονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ οἱ νέοι θεωροῦν ἀνάξιον σοβαρῶν ἀνθρώπων τὸν χορὸν.

Δι' αὐτὸ πλὴν τῶν μεγάλων καὶ ἐπισήμων χορῶν αἱ μικραὶ χορευτικαὶ συναναστροφαὶ ἐκλείουσι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ἀντικαθιστάμεναι ἀπὸ τῶν χροτοπαίγνων, τῶ ὁποῖον καθ' ἡμέραν κερδίζει περισσότερον ἔδαφος. Καὶ δυστυχῶς τὰ πένθη εἴτε βασιλικὰ, εἴτε οἰκογενειακὰ δὲν ἀποκλείουσι τὸ χροτοπαίγνιον.

Ἡ Ἱστορία τοῦ Δακτυλίου

Β'.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου τὸ δακτυλίδι ἐθεωρεῖτο ἀντιπροσωπεῖον τὸ σημεῖον ταυτότητος, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη, ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὅταν ἤθελαν νὰ δεῖξουν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τινα. Ὅταν ἐδίδαν τὸ δακτυλίδι τῶν ἡτῶν ὡς νὰ ἐδίδαν τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τῶν. Ἀπὸ τὴν συνθήθειαν αὐτὴν ἐγεννήθη ἡ χρῆσις τῶν δακτυλιδίων τῶν ἀρραβῶνων.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν διπλᾶ, φέροντα συχνὰ δύο σφενδόνας, ἡ δύο πέτρας τοῦ αὐτοῦ εἶδους καὶ ἐνώνοντο μαζῇ ἢ μίαις. Ἐὰ κορδονάκι ἢ ἦσαν κολλημένα. Ἀργότερα ἐγενεῖν τὰ αἰ' Εὐχὰ δακτυλίδια, τὰ ὁποῖα φοροῦν εἰς τὸ τέταρτον δάκτυλον.

Οὕτω βλέπομεν εἰς πίνακα, ζωγραφισμένον τὸν VI αἰῶνα, ὁ ὁποῖος παριστᾷ γάμον Τοσκανικὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν νέον νὰ περνᾷ τὸν ἀρραβῶνα εἰς τὸ τέταρτον δάκτυλον τῆς ὠραίας μνηστῆς του. Ἐπίσης εἰς τὸ δεξιὸν χέρι τῆς Μαρίας Στούαρτ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἐρρίκου IV περνᾷ τὸ δακτυλίδι, ὅπως παριστᾷ ὁ πίναξ τοῦ Rubens, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὸ Λουβρον. Τὰ δακτυλίδια αὐτὰ τῶν ἀρραβῶνων ἦσαν παρὰ πολὺ στολισμένα, προσέθετον μάλιστα καὶ ἐπιγραφὰς αἰσθηματικάς. Τὰ πλέον περιεργὰ ἦσαν τὰ δακτυλίδια τῶν ἀρραβῶνων τῶν Ἰουδαίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ σφενδόνη, πολὺ ὑψηλή, παρίστανε σπίτι μὴ τὰ παράθυρα του καὶ τὴν στέγην του, καὶ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν, μετὰ γράμματα ἐβραϊκά: *Καλὸς ἀστὴρ*. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐφεύρον πολὺ περίπλοκα δακτυλίδια, ἰδίως εἰς τὸ Βυζάντιον· γενικῶς εἶνε τὸ ἴδιον δακτυλίδι στολισμένον εἰς τὸ μέσον μετὰ ἕνα ἄστρο, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει γραμμὴν ἑλληνικὰ ἢ λέξις: *Ἐνωσις!* Ἐπάνω εἰς τὸ ἄστρο αὐτὸ παριστάνονται τέσσαρα πρόσωπα, οἱ δύο σύζυγοι εὐλογοῦμενοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν Παναχίαν. Τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ δακτυλιδίου εἶνε διηρημένον εἰς ἑπτὰ μέρη, ὅπου παρίστανται μετὰ μάλτο αἱ ἑπτὰ ἐορταὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μία ἐπιγραφὴ εἰς τὴν βᾶσιν τῆς σφενδόνης, λέγει: Ὁ Κύριος νὰ προφυλάττῃ τοὺς θεράποντάς του Πέτρον καὶ Θεοδώρον.

Ὁ μεσαιὼν ἐφεύρε πλεῖστα λεπτὰ σύμβολα. Τὰ ἐσκαλίζαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ δακτυλιδίου. Εἰς ἕνα ἀγγλικὸν

δακτυλίδι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὑπάρχουν χαραγμέναι αἱ λέξεις: *ἄθ' σου εἶμαι τόσον πιστός, ὅσον ὁ θάνατος μοῦ εἶνε πιστός*. Ἀπὸ τὴν μακρυνὴν ἐκείνην ἐποχὴν, ἐφαντάστησαν πλῆθος ἄλλων λογίων, διὰ τῶν ὁποῖων ἔκρυπτον ἀπὸ τοὺς ἀδικαίρους τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπωμένου ὄντος καὶ ἐφανερώον εἰς αὐτὸ τὸ αἶσθημά των. Τέλος ἐφαντάστησαν κρύπτας εἰς τὴν σφενδόνην· κατόπιν πολὺ λεπτῆς ἐργασίας κατέρωθον νὰ περικλείουσι ἐκεῖ μίαν μικρογραφίαν τοῦ ἀγαπημένου προσώπου.

Τὸ δακτυλίδι ἐχρησίμωσε συχνὰ ὡς σημεῖον φιλίας ἢ μυστικῶν δεσμῶν. Αὐτὸ τὸ παιδίον Ἰησοῦς τὸ περνᾷ εἰς τὸ δάκτυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, εἰς τὴν περιφημον σκητὴν, τὴν ὁποῖαν ἐξωγράφησαν τόσοι ζωγράφοι τοῦ Μεσαίωρος καὶ τῆς ἀναγεννήσεως, διὰ νὰ συμβουλίουν τὴν πνευματικὴν Ἐνωσιν μεταξὺ τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς νεοφωτίστου ἐθνικῆς κόρης. Ἀπὸ τὸ χεράκι τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ, στυμμένου εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας του, εἰς τὸ δάκτυλο τῆς νέας ἀγίας, γονατισμένης μετὰ τὸ ἐπίσημον φόρεμά της, τὸ χρυσοῦν δακτυλίδι περνᾷ ὡς σύμβολον ἐνώσεως μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς ὑπόσχεσις τοῦ στεφάνου, τὸν ὁποῖον τὸ μέτωπον τῆς μάρτυρος θὰ φέρῃ μίαν ἡμέραν.

Τὸ δακτυλίδι εἶνε τὸ μόνον κόσμημα, τὸ ὁποῖον φοροῦν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλ' ἡ κυρία χρῆσις του γίνεται εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ αἶσθημα ὅπου ἐμπνέει εἶνε ἡ ἀγάπη. Μετὰ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη λόγου· ἡ παρουσία του ἀρκεῖ.

Μετὰ τὸ νὰ σημαίνῃ τὸν δεσμὸν τῶν προσώπων, κατήντησε τὸ δακτυλίδι νὰ σημαίνῃ πάντα δεσμὸν καὶ ἀκόμη ἐκείνους ὁμοῦ. οἱ γίνονται μεταξὺ τῶν λαῶν. Εἰς τὴν Βενετιανὴν σημαίνει τὸν δεσμὸν ἐνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ μετὰ ἕνα στοιχείον, τὴν θάλασσαν. Ἦτο μίαν ἀπὸ τὰς παρὰδοξοτέρας καὶ μεγαλοπρεπεστεράς τελετὰς τοῦ μεσαίωρος. Κατ' ἔτος τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὁ δόγης τῆς Βενετίας, ὄρθιος ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου περιτριγυρισμένος ἀπὸ ὅλην τὴν Γερουσίαν, ἐνῶ μέσα εἰς τὰ κανάλια εὐρίσκειτο ὅλον τὸ πλῆθος, ἤρραβωνίζετο μετὰ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. Τὸ κίνημα ὅπου ἔκλυε ἐπευφημούμενος ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ χαιρετίζομενος ἀπὸ κανονοβολισμοῦς, ἦτο νὰ σηκῶν ἑπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ δακτυλίδι του καὶ νὰ τὸ ἀφήνῃ νὰ πίπτῃ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ θαλασσοκρατεῖρα Βενετία εὗρε ὅτι αὐτὸ ἔκλυεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν φαντασίαν τῶν μεσημβρινῶν λαῶν, ὡς σημεῖον φανερόν τῆς ἀνάμειψίς της. Δὲν ἦτο τὸ μόνον δακτυλίδι τὸ ὁποῖον ἐπαίξε ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Βενετίας. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1340, λέγει ἡ παράδοσις, ἕνα βράδυ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς καταιγίδος, ἕνας ἄγνωστος προσεκάλεσεν ἕνα γονδολιέρη εἰς τὴν Piazzetta καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ὅπου δεύτερος ταξιδιώτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν γόνδολαν· ἐπειτα εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον τοῦ Lido, ὅπου ἐπῆραν τρίτον ταξιδιώτην· ὁ γονδολιέρης τότε ἔλαθε τὴν διαταγὴν νὰ ἐβῆ εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Εὐρέθη μετ' ὀλίγον ἐμπρὸς εἰς ἕνα πλοῖον γεμάτον ἀπὸ δαίμονας, οἱ ὁποῖοι διευθύνοντο πρὸς τὴν πόλιν· ἀλλ' οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ τρεῖς προστάται τῆς πόλεως, ὁ ἅγιος Μάρκος, ὁ ἅγιος Νικόλαος καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος, ἔκαμαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ: ἡ ὀπτασία ἐξηφανίσθη ἀμέσως καὶ ἡ θάλασσα ἤσ-

χασεν. Ὁ ἅγιος Μάρκος τότε ἔδωκε τὸ δακτυλίδι του εἰς τὸν γονδολιέρη μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν δόγην Βαρθολομαῖον Gradenigo, ὅπως ὅλη ἡ πόλις μᾶθη τὸ θαῦμα. Ἡ παράδοσις ἐγενεῖ μετὰ μὴν πολλήν. Σήμερον τὸ δακτυλίδι χρησιμεῖ ἀκόμη διὰ νὰ σφραγίσῃ τὰς συμφωνίας μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων εἰς τὰς συνθήκας τῆς εἰρήνης. Τὸ τελευταῖον μεγάλο παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἔχει καὶ τὸ πένθημον ὡς μοιραῖον καὶ μυστηριώδες ὡς παράδοσις. Εἶνε ἡ συνθήκη τῆς Φραγκοφούρτης, τὴν ὁποῖαν ὑπέγραψε καὶ ἐσφράγισεν ὁ Βίσμαρκ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Γερμανίας καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλίας Ἰούλιος Φάβρ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ὅπου οὗτος ἐμελλε νὰ βάλῃ τὴν σφραγίδά του, παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχε. «Σφραγίσσατε μετὰ τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλιδίου σας, ὅπου φορεῖτε εἰς τὸ δάκτυλον» τοῦ εἶπον. Ὁ Ἰούλιος Φάβρ παρετήρησε τὸ δακτυλίδι του: ἦτο μίαν γκρενάτα στρογγυλὴ ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν ἦτο σκαλισμένη μίαν Ἀρτεμις ὄρθη μετὰ τὸ τόξον της. Ἦτο δῶρον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει ἄλλοτε ὡς ἀμοιβήν, ἀπὸ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὑπερασπίσθη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ὁ ὁποῖος ἐζητοῦσεν ἀπλούστατα ν' ἀναγνωρίσων τὰ δικαιώματά του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Γαλλίας· ὁ Naundorf ἀπόγονος τοῦ Λουδοβίκου XVI κατὰ τινας, κατ' ἄλλους τυχοδιώκτης. Τὸ δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν ὑποτιθέμενον υἱὸν τοῦ Λουδοβίκου XVI ἔθεσε ὡς σφραγίδα.

Δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, ἂν ἕνα κόσμημα τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει τόσα πράγματα, ἐχρησίμωσε καὶ ὡς φυλακτόν. Διὰ νὰ δώσουν ὑπεράνθρωπον δύναμιν εἰς τινα αἱ μάγισσαι τοῦ μεσαίωρος τοῦ ἔβαζαν ἕνα δακτυλίδι εἰς τὸ χέρι, διότι ἦτο ὁ εὐκολώτερος τρόπος νὰ φέρῃ μαζῇ του μίαν πολύτιμον πέτραν, καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰς ἐνόμιζον ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰ δηλητήρια καὶ ἐπομένως ἀπὸ τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἠδύνατο νὰ δώσουν, διότι ἐχρησίμωσαν καὶ ὡς ὅπλον. Τοιοῦτον ἦτο τὸ μυτερόν δακτυλίδι, τὸ βαμμένον μετὰ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἔβαζαν μέσα εἰς τὴν σάρκα τοῦ χερσοῦ, ἐνῶ ἐσφιγγαν φιλικὰ τὸ χέρι καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Βενετιανὴν ὠνόμαζαν τὸ δακτυλίδι τοῦ θανάτου. Τέλος ἐνόμισαν τὸ δακτυλίδι ἐπαίξε καὶ τὸν ὄχι πολὺ ἐνδοξον ρόλον τοῦ χρησίμου σκεύους. Ἰπάρχουν δακτυλίδια, τὰ ὁποῖα ἔχουν εἰς τὴν σφενδόνην ὠρολόγια, ἡλικιὰς πιζιδας, ἄλλα χρησίμωσαν ὡς κλειδιά καὶ τέλος δι' ὅλας τὰς χρήσεις προσεπάθησαν νὰ τὸ χρησιμοποιήσων τὸ δακτυλίδι. Ἀλλ' ἀπὸ ὅλας του τὰς μεταμορφώσεις ἐκείνη, ἡ ὁποῖα ἔλκει περισσότερον τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἰδίως τὰς γυναῖκας, εἶνε ἡ τοῦ κοσμήματος. Εἰς ὅτι δὴποτε καὶ ἂν τὸ μεταχειρίσθησαν τὸ δακτυλίδι ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε συγχρόνως καὶ ἴσως πρωτίστως κόσμημα. Καὶ τώρα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ καὶ ὅλη ἡ ἀξία του εἶνε εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τοὺς πολυτίμους λίθους ὅπου τὸ στολίζουν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Εἰρήνην Νικολαΐδου

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

Ο διάσημος Έλβετός πολιτιολόγος Hilty, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Βέρνης, και αντιπρόσωπος της Έλβετίας εις τὸ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Χάγης, ἀπαντῶν εἰς ἐρώτησιν τῶν γυναικῶν τῆς Έλβετίας περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ ἐπιζητῶσιν αὐταὶ τὴν πολιτικὴν χειραφέτησίν των, ἀπαντᾷ διὰ τῶν ἐξῆς :

« Νομίζω ὅτι πᾶσα γυνή, ἀδιακρίτως θέσεως, ἡλικίας καὶ μέσων, ἔχει ἀνάγκην νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως τοῦ φύλου της ἀγωνά. Τὸσον μᾶλλον, ὅσον ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν τελευταίων στατιστικῶν, ὅτι πλέον τοῦ ἡμίσεος τῶν γυναικῶν δὲν δύνανται νὰ ἐπαναπαύωνται εἰς τὸν γάμον, τὸν ὅποιον θεωροῦν ὡς τὸν φυσικὸν προορισμὸν των.

Τί θὰ κάμουν λοιπὸν αἱ μένουσαι ἐκτὸς τοῦ γάμου; Ἄλλὰ καὶ αἱ ὑπανδροὶ καὶ αἱ χῆραι ἀκόμη δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εἶναι ἐνήμεροι εἰς τὴν πολιτικὴν, ἢ ὅποια ὑπαγορεύει τοὺς νόμους τοὺς σχετιζομένους μετὰ τὴν παρουσίαν καὶ τὰ κέρδη των, ἢ ὅποια ἐξαποστέλλει τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς υἱοὺς των εἰς τοὺς πολέμους καὶ ἢ ὅποια κανονίζει τὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως τῶν παιδιῶν των.

Δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ ἐννοήσω πῶς μία κυρία ἀνεπτυγμένη ἐρωτᾷ, ἐὰν οφείλῃ νὰ ἀγωνίζετο ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεώς της. Ἐκτὸς ἂν θέλῃ νὰ εἰπῇ δι' αὐτοῦ, ὅτι τῆς ἀρέσει νὰ περῶ τὴν ζωὴν της ρεμβάζουσα ὡς Ἀνατολίτις καὶ ζῶσα εἰς πλήρη ἀγνοίαν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς τοῦ τόπου της.

Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες δὲν ἔχομεν βεβαίως ἀνάγκην νὰ μορφώσωμεν γυναίκας χειραφετημένας, ὑπὸ τὴν συνήθως διδομένην εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἐννοίαν, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ δημιουργήσωμεν κράτος γυναικῶν ὡς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ Ἄριστοφάνης ἐγελωτοποίησε. Ἄλλὰ θέλομεν αἱ γυναῖκες νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ δημοσίαν ζωὴν τῶν συζύγων, τῶν γονέων καὶ τῶν υἱῶν των, καὶ νὰ εἶναι ἱκαναὶ νὰ ἀνταρῶσιν τὰ παιδιὰ των, ὅπως αὐτὰ εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ καθήκοντά των. Ἄλλως τε αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται ἐφ' ἑαυτῶν, ὅτι ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐζήσαν ἕως τῶρα, δὲν ἀρκεῖ πλέον εἰς τὴν εὐτυχίαν των, καὶ ὅτι ἡ διάνοιά των ἔχει ἀνάγκην τροφῆς ἀνωτέρως τῶν ὀλίγων γραμμάτων καὶ τῆς μουσικῆς καὶ ζωγραφικῆς ἢ καὶ τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν καὶ ἐπιπολαιότητων, εἰς ἃς ἤκουοντο μέχρι σήμερον.

Αἱ διακεκριμέναι γυναῖκες, αἱ ὅποια λαμβάνουν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς χώρας των δὲν θὰ εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον γυναῖκες ἀπὸ ἐκεῖνας, τῶν ὁποίων φροντὶς ἀποκλειστικὴ εἶναι νὰ ἐπιδεικνύουν τοὺς υἱοὺς των διὰ νὰ τοὺς ὑπανδρεύουν μετὰ κάθε θυσίαν, ὑπὸ ὅσον τὸ δυνατόν συμφερούς ἔχουσιν.

Αἱ γυναῖκες οφείλουσιν λοιπὸν νὰ ἐργασθῶσιν διὰ νὰ ἐξυψώσωσιν τὸ φύλον των, ὅπως τοῦτο ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰ τῆς πολιτείας καὶ τῆς νομοθεσίας αὐτῆς. Πρέπει μάλιστα νὰ συσσωματωθῶσιν κατὰ τῶν ἀνδρῶν. Αἱ ἀξιώσεις των δὲν θὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ δὲν θὰ ὑπολογισθῶσιν εἰς τὴν νομοθετικὴν πλάστιγγα, παρὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αὐταὶ θὰ ἀποκτήσῃσιν ἀληθῆ

δύναμιν διότι τὰ κράτη ὡς καὶ τὰ κοινοβούλια ὁμοιάζουν πρὸς τὸν κακὸν κριτὴν τοῦ Εὐαγγελίου: δὲν προσέχουν ποτὲ εἰς τοὺς ἀδυνάτους, καὶ ἡ χώρα δὲν εὐρίσκει δικαιοσύνην, παρὰ μόνον ὅταν ἠτοιμάζεται νὰ σπάσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ δικαστοῦ της.

Δὲν εἶναι ἄλλως τε ἀληθές, ὅτι ἡ πολιτικὴ καὶ τὸ κοινὸν καλὸν εἶναι δύο πράγματα ἀντίθετα. Εἶναι δύο λέξεις ἐφαρμοζόμεναι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ τέχνη δι' ἧς ἐπιζητεῖ τις ὅ,τι εἶναι ὠφελιμώτερον εἰς τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν. Ὁ Περικλῆς ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἀποποιούμενοι νὰ φροντίζωσιν διὰ τὰ πράγματα τοῦ δήμου τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται πολῖται εἰρηνικοί, ἀλλ' ἀνωφελεῖς. Ὁ ὀρισμὸς αὐτὸς ἐφαρμόζεται τόσον εἰς τὸ ἓν φύλον, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἄλλο. Αἱ γυναῖκες αἱ ἀποκλείουσιν ἑαυτὰς ἀπὸ τὴν πολιτείαν πρέπει νὰ ταχθῶσιν μετὰ τὰ ἀνωφελῆ κοινωνικὰ μέλη τῆς χώρας των.

M. Hilty

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ

Ὅταν εὐρέθημεν ἔξω ἀνεπνεύσαμεν. Ὁ ἥλιός μας εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν γωνίαν ἐνός δρόμου χωρὶς διέξοδον δὲν εἶχαμεν λοιπὸν παρὰ νὰ βαδίσωμεν ἐμπρὸς μας διὰ νὰ εὐρεθῶμεν μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν εἰς τὴν μικρὰν πλατείαν τοῦ χωριοῦ. Τὸ χαλκοῦν ἀγάλμα τοῦ Τισιανοῦ ὑψοῦται εἰς τὸ μέσον τῆς πτωχοφωτισμένης πλατείας, καὶ καθὼς αἰφνιδίως εὐρέθη ἐμπρὸς μας μὲς ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν σιδηροῦ φανταστικοῦ γίγαντος. Δὲν εἶμεθα ἄλλως καὶ εἰς μεγάλην πλάνην, διότι ὁ Τισιανὸς ὑπῆρξε γίγας, ὅσον κανεὶς ἐξ ὧν ἀνὰ τὰ παραμύθια, ἀφοῦ τόσους κόσμους ὠραιότητος καὶ μαγείας ἐδημιούργησε καὶ τόσην δόξαν ἐκληροδότησεν εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἄσημον χωριό, εἰς τὸ ὅποιον ἐγεννήθη καὶ ἀπὸ τὴν ὠραίαν φύσιν τοῦ ὁποίου ἐνεπνεύσθη τὰ πρῶτά του ἔργα.

Τὸ Progresso, τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τοῦ Pieve, εὐρίσκεται ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ ἀγάλματος, ἐπὶ τῆς πλατείας, χαμηλὰ εἰς τὴν κατωφέρειαν τοῦ λόφου, τριγυρισμένον ἀπὸ σπῆτια μικρὰ καὶ ἀπὸ δύο κατωφερικὰ μονοπάτια, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν εἰς τὸ δάσος.

Ἡ βραδεία ἦτο σκοτεινὴ, χωρὶς σελήνην, καὶ ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος ὄλος ἀπὸ σύννεφα. Ἦτο προφανές ὅτι θὰ εἶχαμεν καταιγίδα, πρᾶγμα συνηθέστατον εἰς ὅλας τὰς ἐξοχὰς τῶν Ἄλπεων. Μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν περιβάλλον τὸ Progresso λάμπει εἰς τὰ ἄπλετα ἠλεκτρικὰ, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν τὸ ζωηρότατον φῶς των εἰς τὰ πέριξ, καὶ ἐφ' ὅσον πλησιάζομεν διακρίνομεν συνάθροισιν κυριῶν καὶ κυριῶν πρὸ τῆς εἰσόδου.

Καὶ ἡμεῖς ἄλλως τε ἐκεῖ διευθυνομένη, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως μὲς δοθῇ ὑπόσχεσις δωματίου δι' ἄβριον ἢ μεθαύριον. Εἰς τὰ χωριὰ αὐτὰ ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀλπινοστῶν εἶνε μᾶλλον περαστικός, ὥστε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν δωμάτια ἐλεύθερα.

Δύο τρεῖς φρακκοφορέμενοι ὑπηρετὰ περιφέρονται εἰς τὴν εἴσοδον, καὶ μία κυρία χονδρὴ, ἢ ὅποια μειδιᾷ διαρκῶς, φαίνεται κάμνουσα τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς. Εἶνε ἡ ξενοδόχος. Τὴν πλησιάζω μετὰ μεγάλην συγκίνησιν. Ἦν ἡμῶν ἐτοίμη καὶ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, ἐὰν μὲς ἔδιδεν ἓν δωμάτιον διὰ τὸ βράδον

ἐκεῖνο. Ὁρισμένως ἐννόουν νὰ μὴ περάσω τὴν νύκτα εἰς τὸν Ἥλιον.

Ἀντὶ δωματίου ὅμως ἡ χονδρὴ κυρία μὲς ἐφοδιάσει μετὰ δύο εἰσιτήρια διὰ φιλολογικὴν ἐσπερίδα, ἢ ὅποια ἐδίδετο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου της. Δύο νέοι ποιηταὶ ἀπὸ τὴν Πάδοβαν, ἔκαμναν τὴν καλλιτεχνικὴν των περιοδείαν ἀνὰ τὰς Ἄλπεις. Καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἐπέμενα νὰ ἔχω ἀπάντησιν διὰ τὴν αἴτησίν μου, ἡ χονδρὴ κυρία μετὰ τὸ γλυκύτερόν της μειδίαμα μου ἐγκωμιάζει τοὺς δύο ποιητὰς καὶ μου παρουσίαζει συγχρόνως τὸν ταμίαν της, πρὸς ὃν θὰ ἐμετρούσαμεν τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰσιτηρίων. Ὡς πρὸς τὸ δωμάτιον θὰ ἐπεστρέφαιμεν τὴν ἐπαύριον. Ἴσως θὰ μὲς ἔδιδε δωμάτια τοῦ παρακειμένου μοναστηριοῦ τῶν Καρμηλιτῶν, ὅπου θὰ ἐκοιμώμεθα μόνον.

Ἄλλ' ὁ κόσμος συνωθεῖται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ ἡμεῖς τὸν ἀκολουθοῦμεν. Τὸ Pieve, τὸ μικρὸ χωριὸ τῶν Ἄλπεων διετήρησεν ἴσως ἀπὸ τὸν μεγάλον διδάσκαλον τοῦ ὠραίου, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐκεῖ, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν τέχνην, ἢ ὅποια εἰς τὸν αἰῶνά μας περισσότερο ἐξωρικεῖται εἰς λόγια παρὰ εἰς ἔργα.

Ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος συνωθεῖται εἰς τὴν κομψὴν καὶ πολυτελεῖ αἴθουσαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἔβην τὴν ἡμέραν χορταίνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ πλοῦσιον καὶ γραφικὸν τῆς φύσεως πανόραμα, διψᾷ ἴσως νὰ ἀκούσῃ ὠραίας λέξεις, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἀρμονίαν στίχων λαξευτῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν λατρείαν τῆς γύρω του φύσεως καὶ θὰ σκορπίσουν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν μέθην καὶ τὸ ἄρωμα ὠραίων λόγων καὶ ὑψηλῶν ἰδανικῶν.

τὴν πνευματικὴν αὐτὴν ἐορτὴν ὄλοι καὶ ὄλοι προσέρονται μετὰ πολυτελεῖ ἐσπερίδος φορέματα, μετὰ χρυσοῦς στολάς, μετὰ πτερὰ καὶ ἄνθη καὶ μεταξωτὰ καὶ λάμποντα πολύτιμα κοσμήματα.

Ἄλλ' οὔτε οἱ κύριοι μετὰ τὸ ἄσχημον μαῦρον ἔνδυμα, οὔτε οἱ ἀξιωματικοὶ μετὰ τὰς γωνιώδεις καὶ ἀκάμπτους ὡς ξυλίνας στολάς, οὔτε αἱ κυρίαὶ μετὰ τὰ κολλητὰ φορέματα ἐνθυμίζουσιν ὡς καλλιτεχνικὸν σύνολον, τὸ παρελθὸν τῶν τύπων αὐτῶν, τὸ ὅποιον ἐνεπνεύσε τὸν Τισιανὸν καὶ ἀνέδειξε μεγάλον τὸν Veronese.

Σήμερον τὸ ἔνδυμα, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε πολυτελές καὶ ἐπιζητῆ κάποιον ἀρμονίαν εἰς τὴν σύνθεσίν του, εἶνε, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔνδυμα τοῦ παρελθόντος, ἄσχημον καὶ ἀκαλαίσθητο, δημιουργημὰ ἐνός ράπτου καὶ ὄχι ἐνός καλλιτεχνικοῦ περιβάλλοντος. Δι' αὐτὸ ἡ εἰκὼν εἰς τὸ σύνολόν της δὲν εἶνε ὠραία, μ' ὅλον ὅτι πού καὶ πού ἀπαντῶ νόστιμα γυναικεῖα προσώπια καὶ ἀρενωπάς ἀνδρικός φυσιογνωμίας.

Καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη τὰ ὀλίγα ταξιδιωτικὰ φορέματα ὧν εὐρέθησαν τυχαίως εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτὴν, μετὰ τῶν ὁποίων τασσομένη καὶ ἡμεῖς, δὲν κάμνουν μεγάλην παρατονίαν εἰς τὸ σύνολον. Ὅπως δήποτε ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοῦ ἦτο διόλου ἀρεστὸν τὸ αἶσθημα τῆς διακρίσεως αὐτῆς καὶ ὅτι μετ' ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὅποιαν θὰ μοῦ ἐπροξένοι ἢ ἀπόλαυσις τῆς ἀπαγγελίας ὠραίων στίχων, θὰ ἦμην πολὺ πλέον εὐτυχῆς, ἐὰν ἡ χονδρὴ κυρία μὲς ἔδιδεν δωμάτιον ἀναπαυτικόν, εὐρύχωρον, καλοσυγμειμένον, εἰς τὸ ὅποιον νὰ περάσωμεν τὴν νύκτα μας.

Καὶ ἐνῶ μετὰ τῆς συντροφῆς μου ἐκάμναμεν τὴν σκέψιν, ἂν ἔπρεπε νὰ μείνωμεν ἢ νὰ φύγωμεν, τὸ θορυβοῦν κοινὸν σιωπᾷ αἴφνης, καὶ ὀλίγα χειροκροτήματα ἐπιβάλλουσιν σιγὴν εἰς ὅσους δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ποιητοῦ.

Νέος μᾶλλον ὑψηλός, μελαγχροινός, μαλλιαρός, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἰδικοί μας, μετὰ τὸν λαϊκὸν ἀσφυκτικῶς τυλιγμένον μέσα εἰς ἓνα ὑπερῶψηλον κολλάρο, μετὰ τὸ ὕφος τραγικόν, ἀνήλθε σπεύδων εἰς τὸ βῆμα. Εἶναι περίεργος ἢ σπουδῆς, μετὰ τὴν ὅποιαν τρέχουν πρὸς τὸ βῆμα οἱ ῥήτορες καὶ οἱ ποιηταί. Καθὼς εἶναι περίεργος καὶ ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὅποιαν κάμνει ὁ τόνος τῆς φωνῆς των τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἀπαγγελίας. Εἰς ἡμᾶς φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη στιγμὴ αὐτῆ ἐφάνη κωμικὴ, διότι καὶ αἱ δύο μας κατελήφθημεν ἀπὸ γέλοια ἀκράτητα. Ἡ σύντροφός μου, ἢ ὅποια δὲν ἠνόει τίποτε ἐξ ὧν ἐλέγοντο, ἦτο κἄπως δικαιολογημένη. Ἄλλ' ἐγὼ ἐπὶ τέλους ἠμποροῦσα νὰ ἡσυχάσω καὶ μάλιστα ἀφοῦ τὸ ἀπαγγελλόμενον ποίημα ἦτο τραγικόν. Δυστυχῶς οὐδέποτε εἰς κωμωδίαν ἐγέλασα περισσότερο καὶ ποτὲ δὲν ὑπέστην τόσην στενοχωρίαν δι' ἀκράτητον εὐθυμίαν, ὅσην τὸ βράδον ἐκεῖνο. Εὐτυχῶς ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ τραγικοῦ δὲν διήρκεσαν πολὺ καὶ ὅτι ὁ σύντροφός μου εὐθυμολόγος καὶ σατυρικός μᾶλλον, ἐσκόρπισεν εἰς τὸ κοινὸν τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα, τῶν ὁποίων, φυσικὰ, ἐπωφελήθημεν καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ γελᾶσωμεν ἐπὶ τέλους ἐλεύθερα.

Μετὰ τὴν εὐθυμίαν αὐτὴν, ἡ νύκτα μας εἰς τὸν Ἥλιον ἐπεβρασεν ὑποφερτότερα, μετὰ ὄνειρα εἰς τὰ ὁποῖα σταῦλοι, ποιηταί, Τισιανὸι καὶ γέλοια εὐρέθησαν ἀνακατωμένα.

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Δ'.

Τώρα τὰ εἶχα χάσει ὅλ' αὐτὰ. Ἦμουν κ' ἐγὼ ἓνας ἄνθρωπος σὰν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Μιλοῦσα ὅπως μιλοῦσε ὁ τελευταῖος ἀνθρώπος. Ἐγραφα τὸ ἴδιο.

Ὅστε μποροῦσα πιά νὰ βγάλω λόγο χωρὶς χαρτί· ἂν τὰ χανα στὴ μέση, ἀλλοίμονό μου. Θὰ μ' ἐπαίριαν μετὰ τὰ λεμόνια.

Ὅσοι μ' ἀγαποῦσαν μετὰ λυποῦνταν κατάκαρδα.

Ἐνας σεβαστὸς μου φίλος μετὰ πῆρε μιά φορά κατὰ μέρος.

— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κἄτι τι σοβαρό.

Ταράχηνα.

— Δὲν κάνεις καθόλου καλὰ. Ἐπῆρες κακὸ δρόμο. Ὅλη ἡ κοινωνία τᾶχει μαζί σου.

Ἐγὼ ἄρχισα νὰ κιτρινίζω. Καθένας κρύβει πάντα κάτω ἀπ' τὴν σκούφια του κἄτι τι, ποῦ τὸν ἀνησυχεῖ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; δὲν ἐννοῶ.

— Ἄ ἐννοεῖς πολὺ καλὰ. Τί σοῦ ἤλθε νὰ χαλάσῃς τὴ... γλωσσά σου;

Ἄνασσανα. Ὁ σεβαστὸς μου φίλος ἐξακολούθησε.

— Ἐγραφε τόσο ὠραῖα. Σὲ καμαρώναμε ὄλοι. Κατεῖχες τόσο λαμπρὰ τὴν γλῶσσαν, τὴν θεϊαν γλῶσσαν τῶν πατέρων μας. Δὲν θυμᾶσαι τὸν τελευταῖό σου θρίαμβο, στὸν ἐπικῆδειο τοῦ Α; Πρῶτος ἐγὼ ἀντὶ νὰ φιλήσω τὸν νεκρὸ, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου σὲ φίλησα ἐσένα. Καὶ τώρα ἔγινες χυ-

δατος. "Ολοι σε περιφρονούν. Σε θεωρούν αγράμματο. Δεν κάνεις καλά. "Αλλάζε κεφάλι. "Έλα στον ίδιο δρόμο...

Τού το υποσχέθηκα κι' έτσι μ' άφησε. Ευτυχώς σε λίγες ημέρες πέθανε κι' αυτός κι' έτσι γλύτωσα από ένα έφιπλο. Θέλησα μάλιστα να του βγάλω κι' ένα λόγο, σαν το παλαιό, για να ευχαριστήσω τη ψυχή του. Και θα τώκανα, αν δεν μου περνούσε ο φόβος, μήπως και νεκρός σηκωθώ και με φιλήσει. Δεν είναι φρόνιμο πρῶγμα να συγκινηθώ κανέναν τους πεθαμένους.

Με τον θάνατον όμως του σεβαστού μου φίλου, δεν έγλύτωσα εντελώς. Τα συλλυπητήρια κι' ή συμβουλές εξακολουθούσαν. Οί παλαιοί θαυμασταί μου δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί χάλασα τη γλώσσά μου. Και για να πούμε και το στραβού το δίκιο, δεν είχαν άδικο. "Αν ήτανε να μην υπάρχουν στην Ελλάδα παρὰ γιατροί, δικηγόροι, φυσικομαθηματικοί και δεν ξέρω τί άλλο, γλωσσικό ζήτημα δεν θα υπήρχε. "Όταν κάνη κανείς τη δουλειά του, θαυμάζεται και μισθοδοτείται με μια γλώσσα είναι περιττό βέβαια να ζητηθώ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΔΙ' ΕΝΑ ΦΥΛΛΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Το μεσονύστιον μία άμαξα της αύλης έσταμάτησε έμπρός εις το μέγαρον του Heribrand. "Ένας άξιωματικός της βασιλικής φρουράς εξέηθεν, εισήλθεν εις το μέγαρον, και μετά δέκα λεπτά έφάνη πάλιν συνοδευόμενος από ένα άνθρωπον, αδύνατον και ύψηλόν, ο όποιος εισήλθεν εις το άμάξι.

Οί θαμώνες του "Ανατολικού καφενείου άνεγνώρισαν τον κόμητα Μαυρικιον Heribrand, απόστρατον στρατηγόν, άρχαίον διοικητήν κατά την βασιλείαν του άποθανόντος βασιλέως, ύπουργόν των "Εσωτερικών κατά τον πρώτον μήνα της παρούσης βασιλείας και έκτοτε ζώντα μακράν της πολιτικής.

"Η άμαξα δεν είχεν φθάσει εις τ' ανάκτορα και ή είδησις της προσκλήσεως αυτής είχεν διαδοθῆ εις την πόλιν.

Την ιδίαν έσπέραν όλα τα καφενεία, όλα τα ζυθοπωλεία ήταν γεμάτα από πλήθη πολύ τραχημένα. Εις την Βουλην έπεισε με πλειονοψηφίαν σπράντα ψήφω, δι' έν ζήτημα έξωτερικής πολιτικής το ύπουργείον του όλιγον συμπαθητικού Fersen.

"Ηλπιζαν ότι ο βασιλεύς θα προσεκάλει εις την έξουσίην τον βουλευτήν Lemmink, άρχηγόν της "Αντιπολιτεύσεως, άνθρωπον μεγάλης άξιας και γνωστόν διότι άπεδοκίμαζε άδυναμίας τινάς του μονάρχου, τας όποιας ο Fersen, παρὰ τας δημοκρατικάς του τάσεις, είχε πάντοτε ενθαρρύνει. "Εγνώριζαν ότι ο στρατηγός Heribrand, όπως άποσιωμένος εις την παλαιάν διοίκησιν, ήτο έχθρός προσωπικός του Lemmink, ο όποιος, όταν ήτο ύπουργός, δεν τον είχε μεταχειρισθῆ με άδρότητα.

"Επίσης ή πρόκλησις του εις την αύλήν δεν έγινε δεκτή με εύχαρίστησιν από τον λαόν, ο όποιος είχε τας έλπίδας του εις τον Lemmink, δια να καταβάλλη τον Fersen και ιδίως την όλεθρίαν έπιρροήν της πριγκηπίσσης Βικτωρίας de Malmoë Ziethen, της φίλης του βασιλέως.

"Η πριγκηπίσσα αυτή, καταγωγής Γαλλικής, έξουσε χωρισμένη από τον σύζυγον της και ήτο άντιπαθητική εις τον λαόν δια διάφορους λόγους: ήτο ζένη, ελάμβανε μέρος εις την πολιτικήν και ή παρουσία της έμπόδιζε τον νέον βασιλέα να εκλέξη σύζυγον. "Ο λαός θα έσυγχωρούσε πολύ εύκολώτερον έναντον περαστικός φίλις παρὰ το μεγάλο αυτό πάθος, το όποιον διαρκούσε ήδη τρία έτη. "Ο βασιλεύς το εγνώριζε καλώς, άλλ' επέμενε. Είχε μεγάλα χαρίσματα και θαυμασίαν καρδίαν, άλλά δεν έδειδε μεγάλην σημασίαν

μιαν άλλην. Τί τον μέλει τον γιατρό ή τον νομικό αν ή γλώσσα που γράφει δεν εινε ή γλώσσα που μιλει; Μία ανατομία, μία φυσιολογία, ένα κληρονομικό δικαιο, μία φυσική, μία χημεία, μία φαρμακολογία μπορεί αξιολογα να γραφῆ και στην Βολανταν και στην Έσπεράντο. Είνε κι' αυτό ένν ιδανικό στην Ευρώπη να γίνη μία διεθνής επιστημονική γλώσσα για όλον το κόσμο. "Εγώ μάλιστα, σαν "Ελλην, θα πρότεινα τη δική μας την άττικίζουσα, που σαν άπλούστερη από την αρχαία και ποιό κοντά στις νέες Ευρωπαϊκές, ως σύνταξις, έχει κι' όλες της άρετές μιξς τέχνητης γλώσσας και όλον τον πλοΰτο των αρχαίων όρων, που εινε τόσο γνώριμοι στα επιστημονικά αυτιά όλων των Ευρωπαίων. Οί σοφοί μου φίλοι, όσο γι' αυτό είχαν δικαιο. Φυσική ή τεχνητή ή γλώσσά τους, τους εφθανε.

Μίλησα κάποτε μ' έννα άπ' αυτούς, ένα νομικό συγγραφέα από τους καθαρολόγους. "Ο φίλος μου όμως ήταν από τους συζητητικούς και τους ήμέρους ανθρώπους.

- Είσατε εγωιστάι, του είπα.
- Γιατί;

εις το στόμα και εις το ξίφος και δεν ήτο διόλου φιλόδοξος. Ποιητής και καλλιτέχνης περισσότερο από βασιλεύς, ήτο λεπτός και ή φροντίδες της διοικήσεως τον έβάρυναν: δεν αγαπούσε να βασιλεύη παρὰ δια την καλλιτεχνικήν πολυτέλειαν, από την όποιαν ήτο περιτρυγυρισμένος, δια τα έκτακτα πνεύματα όπου εφρόντιζε να εύρίσκωνται εις την αύλήν του και δ' ά την σπανίαν και ύπερτάτην αυτην εύχαρίστησιν να καταθέτη ένα θρόνον εις τους πόδας της αγαπημένης γυναίκος, της πριγκηπίσσης Βικτωρίας. "Ο χαρακτήρ του ήτο άδρός και αδύνατος, και ύπέφερε σκληρούς άγωνάς, έπαιριζε τας πικρίας των όρων της άπογοητεύσεως, διότι ή έλπίσις του ύπέφερε από θανάσιμον ασθένειαν: ασθενή θέλησιν.

"Από την κρίσιν ή όποία έφερσεν εις την αύλήν τον στρατηγόν Heribrand, εξηρτάτο ή τύχη της χώρας. "Ο κόμης Fersen εζήτηι να τελειώση συμμαχίαν με την Γαλλίαν, πατρίδα της πριγκηπίσσης de Malmoë Ziethen, και κατά την παρούσαν κατάσταση της Ευρώπης ήτο αναπόφευκτο. όπόλεμος. Τούναντίον το ύπουργείον Lemmink θα έφερσεν ελάττωσιν του στρατιωτικού προϋπολογισμού και έξωτερικήν πολιτικήν ήτυχον. "Ητο γνωστόν ότι μετά την ψήφισιν της Βουλής, ο Fersen θα έδειδε την παραιτησιν του ύπουργείου και θα έθετε εις τον βασιλέα το δίλημμα: ή να δεχθῆ την παραιτήσιν του ή να διαλύση την Βουλην.

"Ο βασιλεύς δεν είχεν άπαντήσει ακόμη, οι πρόεδροι και των δύο Βουλών, τους όποιους προσεκάλεσε πλησίον του, τον συνεβούλευσαν να προσκαλέση εις την άρχήν τον Lemmink. "Ητο επίσης γνωστόν ότι ή πριγκηπίσσα Βικτωρία ήτο ασθενής εις το μέγαρόν της, εις την νήσον του Sihl.

Το μεσονύκτιον ή άμαξα ή φέρουσα των Heribrand εισήλθεν εις την έσσοδον του παλατίου, ενώ ένν άπλοΰν άμάξι εζήρχετο. "Ο στρατηγός έπεριμένε μερικά λεπτά εις τον προθάλαμον, πριν να εισαχθῆ εις το ιδιαίτερον γραφεϊον του βασιλέως. Το γραφεϊον αυτό όχι πολυτελές, εινε πολύ ύψηλόν κείμενον εις την ΒΔ πλευράν, εις τον πύργον της γωνίας του παλατίου. "Εχει δύο άπέραντα μπαλκόνια, το ένα προς το μέρος της ανοικτής θαλάσσης, το άλλο προς τον στρατιωτικόν λιμένα: μεταξύ αυτού εύρίσκειται ένα θαυμάσιο τζάκι από μαϋρο μαρμαρον εις το όποιον, εκαιε μια μεγάλη φωτιά, αν και ήτο μέσα "Απριλίου. Μία ηλεκτρική λάμπα το εφώτιζε με λαμπρόν φως.

"Ο βασιλεύς έτεινε το χέρι εις τον γέρο στρατηγόν, του όποιου το αδύνατον πρόσωπον και τα έντονα χαρακτηριστικά, ενθιμίζαν την εικόνα του Άδν Κισάτου.

- Γιατί δεν βλέπετε παραπέρα άπ' τη δουλειά σας. "Ολος ο κόσμος εινε για επιστήμη. Και ο λόγος εδόθηκε στον άνθρωπο όχι μόνο για να μπορη να πῆ, ότι ο "υποκατάστατος του υποκαταστάτου εινε κτλ.» και ότι το "ηπαρ άδην εστι διπλοΰς» και ότι «παν σωμα έμβαπτιζόμενον εν τῷ ύδατι απόλλυσι τσσον εκ του βάρους του κτλ.».

- "Αλλά για τί άλλο εδόθηκε;
- "Υποθέτω πως εδόθηκε και για να εκφράζῆ, τι πλάττει μέσα μας ή φαντασία και το αίσθημα.
- Και ποιός τον εμποδιζει να εκφράση; Μία γλώσσα, που εκφράζει τσσα ύψηλά πράγματα, μπορεί να εκφράση το καθετί.
- Είσατε βέβαιος;
- Παραβέβαιος. "Αρκει εκείνος που θα την μεταχειρισθῆ να την κατέχη στην έντέλεια.
- Σαν ποιός εκάφη;
- "Οποιος.
- Εκτιμάτε το Ραγακάθῆ;
- Και τον θαυμάζω.

- "Αγαπητέ μου στρατηγέ, ειπε με αγάπην και με φωνήν τρέμουσαν από συγκίνησιν: συγχωρήσατέ με διότι τας άνησύχησα τοιαύτην ώραν, έχω ανάγκην από τας συμβουλάς σας.

"Ο Heribrand απήντησε με ψυχρότητα. - Είμαι εις τας διατάγας της Μεγαλειότητός σας.

- Δεν απευθύνομαι προς τον ύπήκοον, άλλά προς τον φίλον, ειπεν ο βασιλεύς: είσαι δυσαρστημένος εναντίον μου Heribrand;

"Ο στρατηγός εδικαιολογήθη άλλ' ο βασιλεύς τον διέκοψε λέγων.

- "Ελάτε! Τόν έφερε και εκάθησαν πλησίον εις τον εξώστην και ήρχισαν να συζητοΰν δια την πολιτικήν κατάστασην, του είπε την συν' ύψισκ. ου με τον ύπουργόν και τους πρόέδρους της Βουλής, και έπαιριζε ότι ησθάνετο ότι εύρίσκειται ίσως εις την σπουδαιότεραν πράξιν της ζωής του, ότι αυτό τον έτάρασε και τον έτρόμαξε και ότι επειδή ήλπιζε μίαν σοφήν συμβουλήν από τον Heribrand, και δεν ήδύνατο να περιμένη την έπομένην.

"Ο στρατηγός τον ήκουσε με προσοχήν και απεκρίθη: - Μεγαλειότατε, πρέπει να προσκαλέσετε τον Lemmink.

Το πρόσωπον του βασιλέως έγινε σοβαρόν και εσηκώθη επάνω: το αυτό εκαιε και ο στρατηγός, ο όποιος έρριψε ένα ταχύ βλέμμα τριγύρω του: έπειτα εύθύς και άυστηρώς ήρχισε να παρατηρη τον άνακτα.

- Δεν γνωρίζετε ήλα, ειπε τέλος ο βασιλεύς, πάντοτε σκεπτικός και χωρίς να κυτάζῆ τον στρατηγόν, δεν γνωρίζετε τι ετοιμάζει ή Ευρώπη. "Αγνοείτε τας ύποχρεώσεις όπου εχομεν λάθει.

- Μεγαλειότατε, απεκρίθη ο στρατηγός, εαν το ύπουργείον Fersen έλαβε ύποχρεώσεις, εαν ή "Υμετέρα Μεγαλειότης εκαιε τουτο προσωπικώς, τότε ως μου επιτρέψη να ερωτήσω, διατι μου εκαιε την τιμήν να ζητήση την συμβουλήν μου;

- Δεν έχω ύποχρεώσεις προσωπικάς, ειπε νευρικώς, είμαι πιστός εις το Σύνταγμα. "Επρεπε να με έννοήσητε... έπρεπε να έννοήσητε ότι μία κυβέρνησις δυνατήν να λάθῆ ύποχρεώσεις όχι έγγραφους, τας όποιας εινε δύσκολον ν' αποφύγη.

Τέλος μετά τина συζητήσιν ακόμη ο στρατηγός ειπε:

- Δεν δύναμαι να δώσω εις την "Υμετέραν Μεγαλειότητα την συμβουλήν όπου επιθυμεί.

- Την συμβουλήν όπου επιθυμῶ άνεχραξεν ο βασιλεύς. "Εκεινο όπου επιθυμῶ; Κυτάζετε εκεινο το πλοϊον όπου φεύγει. "Εκει, ειπε ένας νεός τον όποιον στέλλω να σπουδάση τας ώραίας τέχνας, αυτό επιθυμῶ: να ήμουν εις την θέσιν του... να έφευγα επίσης! Συγχωρήσατέ με, στρατηγέ, γνωρίζετε ότι πάντοτε σας αγαπῶ, είσατε ο

"Επήρα επάνω άπ' το τραπέζι μου μια μετάφρασι της «Κολάσεως» του Δάντε. Του είπα:

- "Ακουσε ένα από τα λυρικώτερα κομμάτια. Το έπεισόδιο της Φραντσέκας.

«Στραφείς δε είτα προς αυτούς, τοίς είπον:

»Φραγκίσκα, τα σα βάσανα άθυμίας

»και εύλαβών δακρύων με πληρούσι.

»Είς των ήδέων στεναγμών τας ώρας,

»ειπέ, πως, πόθεν έδωκεν ο έρωσ

»να μάθητε τους άμφιβόλους πόθους;»

"Η δ' εις έμέ. «Ουκ εστι θλίψις μείζων

»του ένθυμείσθαι χρόνων εύδαιμόνων

»έν συμφοραίς. Τόν ποιητήν ερώτα.

»"Αλλ' αν την πρώτην να γνωρίσης ρίζαν

»του έρωτός μας τσσον έχης πόθον,

»θα πράξω ως ο λέγων έν ψ κλαίει.

»"Ανεγινώσκομέν ποτε προς τέρψιν

»περι του Λαγγηλότου, ως ήγάπα.

πρώτος άνθρωπος εις τον όποιον απευθύνομαι έπειτα από τους ύπουργούς. ο πρώτος όπου ζητώ συμβουλήν και μου διαιτετε ούτως.

"Ο στρατηγός εδύστασε μίαν στιγμην έπειτα απήντησε συγκνηγμένος άλλά με σταθεράν φωνήν.

- "Οχι, Μεγαλειότατε, δεν είμαι ο πρώτος.

"Ο βασιλεύς ανατίχασε" και εκύταξε κατά πρόσωπον τον στρατηγόν, ο όποιον δεν κατέβασε τα μάτια του.

- Τι γνωρίζετε; ειπεν υπερηφάνως.

- Μεγαλειότατε απεκρίθη ο Heribrand, ο βαθμός μου, τα παρασημά μου, ή ζωή μου σας ανοίκουν, άλλ' όχι ή συνείδησις μου.

- "Απάντησις υπερήφανον! ειπεν ο βασιλεύς, εκτάκτως τοιμηρά απευθύνασε προς έμέ, του όποιου ή συνείδησις εινε επίσης εύθετα όπως και ή ιδικήν σας.

"Ο στρατηγός χωρίς ως νεκρός, παρεκάλεσε τον βασιλέα να τον τιμωρήση μάλλον παρὰ να τον προσβάλλη και εζήτησε την άδειάν να αναχωρήση.

"Ο βασιλεύς του την άρηθή με βίαιον κίνημα.

- "Οχι, ειπε, θέλω να είμαι πλέον γενναίος από σας και να σας αποδείξω ότι υπάρχει μια γυναίκα ανωτέρα από όλας τας ύποφιας σας, και πολύ υπερτέρα από όλας τας μικρότητας όπου ο κόσμος εινε γεμάτος.

"Εκτός εαυτού εξεκούμωσε το φράκο του. "Ο στρατηγός του έτεινε το χέρι δια να τον ήσυχάση. "Αμέσως ο βασιλεύς έδωκε το ιδικόν του με κίνημα απροσδόκον.

"Ω! ειπε, περνών από την όργην εις την αγάπην. "Ω! μήν με κάμνετε να όργίζομαι λησμονήσατε δια μίαν στιγμην ότι είμαι βασιλεύς, μεταχειρισθείτε με ως όμοιόν σας, ανοίξατέ μου την καρδιά σας και θα κάω και εγώ το ίδιον! Είπατέ μου τι ύποφιάσεσθε, τί φοβείσθε, άλλ' ως φίλος. Λοιπόν διότι αγαπῶ, αξίζω την περιφρόνησιν σας; Πιστεύσατέ με δεν την γνωρίζετε, να την εβλέπατε. "Ε! λοιπόν ναί, μου έγραψε, με συνεβούλευσε. "Αλλά τί! Μία γυναίκα ή όποια με αγαπῶ με όλην την ψυχήν της, με όλην την καρδιά της δεν δύναται να μ'ένισχύση εις τοιαύτην φοβεράν στιγμην. Α! στρατηγέ! διδάσκαλέμου, δεν είσατε και σεϊς άνθρωπος; δεν είσατε και σεϊς ποτέ νεός;

"Ετεινε τους βραχιόνας προς τον στρατηγόν, ο όποιος ένηγαλίσθη τον μαθητήν του, λίαν παραγμένος. "Ο βασιλεύς απεσπάρθη πρώτος, έβγαλε από την τσέπην του ένα γράμμα το έτεινε εις τον στρατηγόν και του είπε: "Αναγνώσατε.

(**"Επεται συνέχεια**).

»Εἶμεθα μόνοι ἄνευ ὑποψίας.

»Πολλάκις ἡ ἀνάγνωσις τὸ βλέμμα

»ἡμῶν συνῆψε, κ' ἤλλαξε τὴν ὄψιν.

» Ἄλλ' ἐν μᾶς κατενίκησε χωρίον,

»ἢ φράσις ὅτι ὁ γλυκύς τῆς γέλωος

»ἀπεφιλήθ' ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

»Τότε καὶ οὗτος, ὁ ἀχώριστός μου,

»μ' ἐφίλησε τὰ χεῖλη, ὅλος τρέμων.

»Προαγωγὸς ἦν ὁ τὴν βίβλον γράψας,

»Καὶ τότε δὲν ἀνέγνωμεν παρέκει».

Ἐν ᾧ δ' ὠμίλει ταῦτα τὸ ἐν πνεῦμα,

τὸ ἕτερον ἐθρῆνει τόσον, ὥστε

ἐγὼ ἐλιποθύμουν ἐξ ἐλέου,

κ' ἔπεσα ὅπως σῶμα θνήσκον πίπτει.

— Κ' ἕνα ἄλλο κομματάκι ἀπ' τὸν κύκλο τῶν προδοτῶν, ποῦ εἶνε βυθισμένοι στὴν παγωμένη λίμνη:

»Προέβημεν ὅπου ὁ πάγος ἄλλους

»δεινῶς περιζωννύει κατατρύχων,

»οὐχὶ κυπτούς, ἀλλὰ ὑπτίους τούτους.

» Ὁ θρῆνος εἶργει παρ' αὐτοῖς τὸν θρῆνον,

»κ' εἰς τῶν ὀμμάτων τὸν φραγμὸν ἢ θλίψις

»ὠπισθοδρόμει κ' ἠῤῥανε τὸν πόνον.

»Τὰ δάκρυα τὰ πρῶτα συμπυκνοῦνται,

»καὶ ὡς ἂν ἦσαν δίοπτρα κρυστάλλου,

»τοὺς σκύφους ὑπὸ τὰς ὄφρῳς πληροῦσι».

Ὁ δικηγόρος ἦτανε καὶ ἰταλομαθῆς κ' εἶχε πάντα δύο στίχους τοῦ Δάντε στὸ στόμα. Μουρμούρισε.

Francesca i tuoi martiri à lagrimar mi fano.

— Σὰς ἀρέσει;

— Δὲν φαντάζομαι πῶς θὰ ἦτο καλλίτερα. Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα μας.

— Ἀφισέ με νὰ σοῦ διαβάσω τῶρα τὰ ἴδια κομματάκια, μεταφρασμένα ἀπὸ ἕνα νέον, ποῦ οὔτε τὸ ὄνομά του δὲν ξέρεις.

Ἐπῆρα δύο φύλλα ἀπὸ ἕνα δοκίμιον μεταφράσεως, ποῦ μοῦ εἶχε στείλει τελευταῖα ὁ φίλος μου κ. Ζουφρέ, καὶ ποῦ σ' αὐτὴν, ἀκριβῶς ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας, ἔβλεπα τὴν ποιητικώτερη ὡς ἐλληνικὴ ἀπόδοσι τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ τοῦ διάβασα:

«Σ' αὐτὴν ἔπειτα γύρισα καὶ φιλικὰ τῆς εἶπα:

Φραντζέσκα, τὰ μαρτύριά σου μὲ κάνουν νὰ θαυμάζω.

Στὴν ἐποχὴ τῶν στεναγμῶν, γὰρ πὲς μου πῶς ἐστάθη

Κι' ὁ ἔρωτας σὰς ἔσπρωξε τὸν πόθο σας νὰ πῆτε,

Κι' αὐτὴ, βαρεῖα στεναχίζοντας, λυπητερὰ μοῦ εἶπε,

Δὲν εἶνε μεγαλῆτερος γὰρ τὴν ψυχὴ μας πόνος

Μέσα στὴ δυστυχία τῆς, ἀπὸ τὸ νὰ θυμᾶται

Καλοὺς καιροὺς ποῦ πέρασαν. Τὸ ξέρει ὁ Δάσκαλός σου.

Κι' ἂν ἐπιμένῃς νὰ σοῦ πῶ τὴν πρώτη-πρῶτη αἰτία

Τῆς δύστυχης ἀγάπης μας, τὴ χάρι θὰ σοῦ κάμω.

Θὰ ἰδῆς τὰ μαῦρα λόγια μου μὲ δάκρυα νὰ τὰ βρέχω.

Περνούσαμε τὴν ὥρα μας, διαβάζοντας μιὰ μέρα

Τὸ πῶς εἶχεν ὁ ἔρωτας τὸν Λοντζελότο μπλέξει,

Κι' εἴμαστε οἱ δύο κατὰμονοι χωρὶς κακὸ στὸ νοῦ μας.

Μὰ ὅπως προχωρούσαμε, πολλὰς φορὰς τὸ βλέμμα

Ἐνας τοῦ ἄλλου ἀντίκριζε, μὲ μιὰ κρυφὴ λαχτάρα,

Καὶ σὰν στὸ μέρος φτάσαμε, ποῦ τέτοιος ἐρωμένος

Τὸ ἐρωτικὸ χαμόγελο τῆς φίλησε στὰ χεῖλη,

Ὁ ἀχωριστός μου τρέμοντας μὲ φίλησε στὸ στόμα.

Ὁ πειρασμός μας στάθηκε τὸ πλάνο αὐτὸ βιβλίον

Καὶ περὶ δὲν ἐδιαβάσαμεν ἐκείνην τὴν ἡμέρα...

Κ' ἐνῶ βαρεῖα στεναχίζοντας, ἡ μιὰ ψυχὴ μιλοῦσε,

Κοντὰ τῆς ἐστεκότανε πικροθρηνηῶντας ἡ ἄλλη

Τόσο πολὺ, ποῦ σκέπασε τὰ μάτια μου σκοτάδι

Καὶ κατὰ γῆς σωριάστηκα σὰν πεθαμένο σῶμα.»

Ἄκουσε καὶ τὸ ἄλλο κομματάκι. Εἶνε πάλι οἱ προδοτεῖς μέσα στὸν πάγο τῆς Κολάσεως, χωρὶς τὸν πάγο τῆς γλώσσας αὐτῆ τῆ φορὰ.

Εἶδα πολλοὺς ἀνάσκελα στὸν πάγο καρφωμένους.

Τὰ ἴδια τοὺς τὰ δάκρυα νὰ κλαῖν δὲν τοὺς ἀφίνου,

Γιατὶ τὰ πρῶτα δάκρυα στὰ μάτια ἔχουν παγῶσει

Κι' ὅλη τὴν κόγχη τῶν ματιῶν σὰν κρύσταλλο σκεπάζουν.

Κι' ὁ πόνος ποῦ, ἀναβαίνοντας, βρίσκει φραγμὸ, γυρίζει

Στὰ βᾶθη πάλι τῆς καρδιάς καὶ μέσα πλημμυρίζει.

Ὁ φίλος μου ἔμεινε σκεπτικός.

— Ποιὰ σοῦ ἀρέσει ἀπ' τῆς δυὸ μεταφράσεις;

— Ἡ δεύτερη. Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινής.

— Ὡστε...

Ὁ κύριος ποῦ ἦταν δικηγόρος, εὗρηκε ἕνα κοινὸ σόφισμα, τὸ σόφισμα ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

— Δὲν σοῦ λέγω... Για μερικὰ αἰσθηματικὰ πράγματα μπορεῖ νὰ ἔχετε δίκαιο.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ποσὸν Macedoine. Κόπτετε εἰς κομματάκια μῆλα καὶ κεράσια. Καθαρίζετε σκελίδες πορτοκάλια καὶ μανταρίνια ἀπὸ τὰ κουκούτσια καὶ ἀπὸ τὰ πετσιὰ τῶν. Ἐὰν ἔχετε γλυκὸ κίτρο, φράπη, λεμονάκια, βύσσινον, νεράντσι, φράουλα, κόπτετε καὶ ἅ-ὅ αὐτὰ κομματάκια καὶ ἀνακατάνετε μὲ τὰ φρούτα, προσθέτουσα εἰς κομματάκια καὶ μπισκότα τοῦ ἀμυγδαλοῦ καὶ ἀμύγδαλα ζαχαρωμένα. Ἀναλόγως τῆς ποσότητος, ἢν ἔχετε ὡς σύνολον, πέρνετε σιρόπι καλὰ δεμένον, τὸ ὁποῖον ἀρωματίζετε ὀλίγον μὲ λεμονόφλουδον καὶ τὸ ἀναλύετε ζεστὸν ἀκόμη μὲ καλὸν κονιάκ. Μὲ αὐτὸ σκεπάζετε τὰ φρούτα σας καὶ τὰ ἀφίνετε δύο τρεῖς ἡμέρας. Τὸ βάζετε εἰς μεγάλην βαθουλήν κομποστιέραν καὶ τὸ σερβίρετε μέσα εἰς ποτήρια τοῦ κρασιοῦ, εἴτε εἰς ἐσπερίδα περὶ τὸ τέλος, εἴτε καὶ εἰς ἀπογευματινὴν.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρός γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειτέρας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Mater-nité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομυχάλη ἀρ. 44 οἰκίαν τῆς καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριά καὶ ἀνταποκριταὶ μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.